

Stali so pri oknih in gledali za njim. Šel je počasi, s trudnim korakom po sredini ulice in se izmikal nametani opeki in telefonskim drogovom, ki so padli na cesto. Zdaj so bili spet sami s svojim mostom, z ruševinami, ognjem in vonjem razpadlega materiala. V sosednih ulicah so se stiskali rešilni avtomobili in vozili proti predmestju na pol mrtve ljudi. Mrliški vozovi so prišli vedno šele kasneje.

Z nasmehom na ustih so gledali za tujcem in mislili: »Takega strahopetneža pa ne, dobro, da ne živijo taki ljudje pri nas.«

Tujec je šel do ruševin v tretji ulici, kamor je bil skril nahrbtnik z dinamitom. Naprtil si ga je na rame, krenil s hitrimi koraki proti predmestju in mislil samo na to, da bo prišel do osmih zvečer na dogovorjeno mesto ob progi, kjer ga bodo čakali ostali.

PISMA IZ TUJINE

Janez Menart

I

Golobji listi, ki ti nanje slikam
s podobami otroške domišljije
ljubezni sonce, ki v bodočnost sije
in daje rast izsanjanim oblikam —

so moje sanje v belih oblačilih,
ki vzletajo v svet širni te iskat
in nosijo, da jih spoznaš, na krilih
del mojega srca za svoj pečat.

Tako je, glej, pri tebi vse več sanj
in z njimi zmerom več in več srca,
a meni ga ostaja manj in manj.

Poglej ta zadnji krajec v dnu neba,
le malo še, prav malo in bo mlaj,
potem bo le še soj zvezdà in noč.

In iz noči bom stopil kot nekoč
in ti dejal, ko k meni boš prišla:
»Srce ohrani, sanje daj nazaj!«

Utrujen sem od votkanja s peresom,
 ki ti ljubezen tke med bele liste,
 saj nit nenehno spleta vzorce iste,
 neskladne z željo, s čustvom in telesom.

Vse lepše tkanje srčne govorice
 bi ti natkal na statvicah čutil,
 samo z očmi napredel bi tančice,
 ki v vrisk bi vzdražila smeh tvojih žil.

A, glej, pogledi mro v daljavah cest,
 krilom besed ni moč do svojih gnezd,
 hotenje rok v praznini se iztrezni,

svežina ust brez ust se izsuši
 in vonj telesa žlahtnost izgubi —
 ostajajo le stavki dolgovezni

kot prazne mreže pred bogastvi morja.
 A v žilah vre. Ko vda se časa skorja,
 iz njih bo brizgnil ognjemet ljubezni.